

POSTANOWIENIE

21 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Ewa Stefańska

na posiedzeniu niejawnym 21 października 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa J.D.
przeciwko P. spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej J.D.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z 11 lutego 2025 r., I ACa 2188/23,

odrzuca skargę kasacyjną.

(M.T.)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 11 lutego 2025 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie: oddalił apelacje obu stron i umorzył postępowanie wywołanie zażaleniem pełnomocnika powoda.

Powód zaskarżył przedmiotowy wyrok w części, tj. w zakresie pkt I w części dotyczącej oddalenia apelacji powoda i w zakresie pkt III oraz wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania ewentualnie, uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie oraz orzeczenie co do istoty sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁴ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać m.in. oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem,

czy jest ono zaskarżone w całości czy w części (pkt 1), oraz przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie (pkt 2). Zgodnie natomiast z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. skarga taka powinna zawierać wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany (pkt 3). Elementy te mają dla skargi charakter konstrukcyjny, a braki w ich zakresie nie podlegają usunięciu. Wniosek taki wynika z porównania treści art. 398⁶ § 2 k.p.c. *in medio* oraz art. 398⁶ § 1 k.p.c. Tylko drugi z tych przepisów dopuszcza sanowanie określonych braków skargi kasacyjnej; nie dotyczy to jednak braków odnoszących się do wymienionych na wstępie elementów konstrukcyjnych skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z 29 października 2021 r., V CSK 31/21).

Bezwzględnie wymagane jest, by zakres zaskarżenia i wniosek o uchylenie lub o uchylenie i zmianę orzeczenia były ze sobą ściśle skorelowane; brak takiej korelacji skutkuje odrzuceniem skargi kasacyjnej (zob. postanowienia SN: z 12 października 2007 r., V CSK 309/07; z 23 sierpnia 2012 r., III CSK 161/12; z 21 kwietnia 2021 r., IV CSK 58/21). Elementy wymienione w art. 398⁴ § 1 k.p.c. stanowią podstawę omawianego środka zaskarżenia i dopiero ich prawidłowe skonstruowanie pozwala uznać dane pismo za odpowiednio sformułowaną skargę kasacyjną. Skarga ta wnoszona jest bowiem od orzeczenia cechującego się walorem prawomocności, wobec czego, niezależnie od ogólnych zasad skargowości

i dyspozycyjności, skarżący powinien w sposób precyzyjny określić granice możliwej ingerencji Sądu Najwyższego w orzeczenie, od którego wywodzona jest skarga. Brak zsynchronizowania zakresu zaskarżenia i wniosku skargi powoduje, że niemożliwe staje się ustalenie granic kognicji Sądu rozpoznającego skargę kasacyjną; pismo takie nie spełnia konstrukcyjnych wymagań stawianych wspomnianym skargom, a w konsekwencji podlegać musi odrzuceniu (zob. postanowienie SN z 26 września 2022 r., I CSK 1563/22).

W niniejszej sprawie przytoczony na wstępie zakres zaskarżenia oraz wniosek skargi nie odpowiadają opisanym wyżej wymaganiom. Pozostają one bowiem w sprzeczności – zakres zaskarżenia niewątpliwie dotyczy bowiem wyłącznie części wyroku, tymczasem wniosek skargi (podobnie jak wniosek ewentualny) odnosi się do całości rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego.

Z tych względów Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną,
na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.

(M.T.)

[a.]